

Capitolul 1

ULTIMA DORINȚĂ a mamei a fost să îmi iau o vacanță.

— Du-te, bine? spusese ea, dându-mi după ureche o șuviță de păr. Pur și simplu fă o rezervare și du-te. Ca oamenii normali.

Nu-mi mai luasem un concediu de opt ani.

Însă îi spusese „Bine”, așa cum faci când îți cere ceva mama ta bolnavă. Apoi adăugasem, de parcă negociam:

— O să-mi iau o vacanță.

Sigur, în acel moment nu îmi dădeam seama că era ultima ei dorință. Credeam că stăm și noi de vorbă, cum stai la spital, în miez de noapte.

Apoi, brusc, a venit noaptea de după înmormântare, iar eu mă tot foiam în pat de pe-o parte pe alta și acea discuție îmi tot revenea în minte. Și felul în care mă privise în ochi și mă strânsese de mână ca să pecetluiască înțelegerea – de parcă o vacanță ar fi ceva important.

Era trei dimineața. Hainele cu care fusesem la înmormântare atârnav pe un scaun. Mă chinuiam să adorm de la miezul nopții.

— Bine. Bine! am spus din pat cu voce tare, nimănui.

Apoi m-am târât pe burtă peste pături ca să-mi iau laptopul de pe podea și, cu ochii cârpiți de somn, la lumina albastră a ecranului, am dat repede o căutare după „cel mai ieftin bilet de avion către orice destinație”, am găsit un site care avea o listă cu destinații nonstop la prețul de șaptezeci și șase de dolari și am lăsat lista să se deruleze de parcă

jucam la ruletă, care s-a oprit aleatoriu la Toledo, Ohio, și am dat click pe „Cumpără acum”.

Două bilete pentru Toledo. Nerambursabile, după cum s-a dovedit. Un fel de pachet romantic de Valentine's Day.

Gata.

Promisiune îndeplinită.

Toată tărășenia durase mai puțin de un minut.

Acum nu mai trebuia decât să mă forțez să mă duc.

DAR TOT nu puteam să dorm.

La cinci dimineața, când cerul tocmai începea să se lumineze, am cedat, am tras de pe pat toate cearșafurile și păturile, mi-am târât picioarele până la dulap, m-am făcut covrig în cuibul pe care mi l-am improvizat pe podeaua lui și am adormit, în sfârșit, în bezna fără ferestre.

Când m-am trezit, era patru după-amiaza.

Am sărit, panicată, și am început să mă poticnesc prin cameră – încheindu-mi strâmb nasturii cămășii și lovindu-mă cu fluierul piciorului de tăblia patului – de parcă întârziem la serviciu.

Dar nu întârziem la serviciu.

Glenn, șeful meu, îmi spusese să nu vin la muncă. De fapt, îmi *interzisese* să vin la muncă. O săptămână.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să vii la birou, spusese. Stai acasă și jelește.

Să stau acasă? Și să jolesc?

În niciun caz!

Mai ales că – acum, odată cumpărate biletele pentru Toledo – trebuia să dau de iubitul meu, Robby, și să-l oblig să vină cu mine.

Nu?

Nimeni nu se duce singur la Toledo. Mai ales de Ziua îndrăgostiților.

În acel moment, totul părea imperativ și nu suferea amânare.

Dacă aș fi fost într-o altă stare sufletească, i-aș fi putut trimite pur și simplu un mesaj lui Robby să treacă pe la mine după serviciu și l-aș fi invitat simplu și frumos să vină cu mine. În timp ce luam cina și beam ceva. Ca un om normal la cap.

Poate că ar fi fost un plan mai bun.

Sau ar fi avut un rezultat mai bun.

Dar în acel moment nu eram un om normal la cap. Eram un om care dormise *în dulap*.

Când am ajuns la birou în acea după-amiază – exact când se termina programul –, aveam părul pe jumătate pieptănat, cămașa băgată parțial în pantaloni, iar în buzunarul hainei de la costumul de înmormântare cu care eram îmbrăcată încă mai aveam programul de la slujbă, cu poza mamei de la absolvirea liceului pe copertă.

Presupun că e ciudat să te duci la lucru a doua zi după înmormântarea mamei tale.

Mă documentasem și, de cele mai multe ori, durata zilelor libere în caz de deces era de trei zile – deși Glenn mă obliga să-mi iau cincă. Alte lucruri despre care m-am documentat pe parcursul nesfârșitei mele nopți fără somn: „cum să vinzi casa părintească”, „cum să te distrezi în Toledo” (o listă surprinzător de lungă) și „cum să scapi de insomnie”.

Pe scurt: nu aveam ce căuta aici.

De aceea am ezitat și m-am oprit la ușa biroului lui Glenn. Și așa am ajuns să trag cu urechea din greșeală și să îi aud pe Robby și Glenn vorbind despre mine.

— Lui Hannah o să-i explodeze capu' la propriu când o să-i spui, a fost primul lucru pe care l-am auzit.

Vocea lui Robby.

— Poate te pun pe tine să îi spui.

Ăsta era Glenn.

— Poate vrei să te mai gândești la toată treaba.

— Nu am la ce să mă mai gândesc.

Auzisem destul. Am deschis ușa și am intrat.

— La ce să te mai gândești? Cine o să-mi spună ce? Și de ce, anume, o să-mi explodeze capul?

Mai târziu aveam să îmi surprind imaginea în oglindă și să îmi fac o idee foarte clară și detaliată despre ce au văzut cei doi când s-au întors în direcția vocii mele – hai să spunem doar că implica ochi injectați, jumătate de guler de cămașă boțit sub reverul sacoului și o cantitate semnificativă de farduri întinsă de lacrimi pe toată fața și rămasă acolo din ziua precedentă.

Alarmant. Dar Glenn nu se alarma ușor.

— Ce cauți aici? a spus el. Ieși afară.

Nu prea le avea nici cu menajamentele.

Am pus piciorul în prag, adoptând o postură de forță.

— Trebuie să vorbesc cu Robby.

— Poți face asta în afara programului.

Nu puteam spune că nu avea dreptate. Practic, locuiam împreună. Mă rog, atunci când nu munceam. Ceea ce ne ocupa majoritatea timpului.

Dar ce puteam să fac? Să mă duc să aștept în parcare?

— Cinci minute, m-am târguit eu.

— Nici gând, a spus Glenn. Du-te acasă.

— Trebuie să ies din casă, am spus. Trebuie să fac ceva.

Dar lui Glenn nu i-a păsat.

— Tocmai ți-a murit mama, a spus. Du-te și stai cu familia ta.

— *Ea* era familia mea, am spus, având grijă să-mi controlez tremurul vocii.

— Exact, a spus Glenn, de parcă tocmai îi dădusem dreptate. Trebuie să jelești.

— Nu știi cum să fac asta, am zis.

— Nimeni nu știe. Ce vrei? Un manual?

L-am fulgerat cu privirea.

— Dacă ai unul la îndemână.

— Uite-ți manualul: *Dispari de-aici*.

Am clătinat din cap.

— Știi că tu crezi că am nevoie să..., am ezitat o clipă, neștiind prea bine de ce credea el că am nevoie,... zac și să mă gândesc la mama sau așa ceva. Dar sincer, nu am nimic.

Apoi am adăugat și nu era adevărat:

— Nici măcar nu eram așa de apropiate.

— Erați suficient de apropiate, a spus Glenn. Șterge-o.

— Lasă-mă să... îndosariesz măcar. Ceva, acolo.

— Nu.

Aș vrea să pot spune că Glenn – solid ca un tanc și cu un cap chel și presărat cu pistrui ca din solniță – era unul din șefii aceia care par duri, dar îți vor numai binele.

Însă, în general, Glenn îi voia numai binele doar lui Glenn.

Și era clar că Glenn decisese că acum nu eram în stare să lucrez.

Înțelegeam.

Fusese o perioadă ciudată. Abia ajunseseam acasă după o detașare în Dubai, când am primit un telefon de la Urgențe că mama se prăbușise fără cunoștință când traversa strada.

Brusc, ajungeam la spital ca să aflu că vărsa încontinuu și că nu știa în ce an eram, ori cine era președinte. Apoi primeam diagnosticul de la o doctoriță cu ruj pe dinți, care-mi spunea că mama are ciroză în stadiu terminal, iar eu încercam să mă cert cu ea, spunându-i: „S-a lăsat de băut! S-a lăsat de băut!”

Apoi, în seara aceea, mă duceam la ea acasă să-i aduc șosetele flaușate și pătura preferată și îi găseam vodca pitită prin ascunzători. Goleam frenetic în chiuvetă toate sticlele și lăsam robinetul să curgă ca să dispară mirosul,

gândindu-mă în tot acest timp că cel mai mare obstacol care mă aștepta avea să fie să o conving să-și schimbe stilul de viață.

Iar.

Presupuneam că aveam timp.

Așa cum facem mereu toți.

Dar înainte să realizez pe deplin că era posibil să o pierd, s-a dus.

Era copleșitor. Până și Glenn, care avea inteligența emoțională a unui picamăr, înțelegea asta.

Ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să *stau acasă și să mă gândesc la asta*.

Mi-am pus în gând să îl conving cu orice preț să mă lase să mă întorc la muncă.

Și după aceea, aveam de gând să îl conving pe Robby să vină cu mine la Toledo.

Și apoi poate-poate o să reușesc și eu să dorm.

Ca să-mi demonstrez tăria, am înaintat în birou și m-am așezat pe scaunul din fața biroului lui Glenn, provocându-i să încerce să mă oprească.

— Despre ce vorbiți? am întrebat, schimbând puțin subiectul. Țineți o ședință?

— Purtăm o conversație, a spus Glenn, de parcă știa că trăsesem cu urechea.

— Tu nu porți conversații, șefu', am spus. Tu doar ții ședințe.

Robby, arătos ca întotdeauna, cu ochii lui albaștri mărginiți de gene negre, m-a privit în ochi de parcă pusesem punctul pe I.

Pentru o clipă, m-am oprit să îl admir. Când i l-am prezentat mamei, fusese grozav de impresionată.

— Arată ca un astronaut, spuse ea – și exact așa era.

Mai avea și o tunsoare soldățească, conducea un Porsche de epocă și era colosal de exagerat de încrezător în sine. Și asta în cel mai bun, cel mai sexy, cel mai...

astronautic mod cu puțință. Mama era impresionată de mine, fiindcă aveam un asemenea iubit. Sinceră să fiu, și eu eram impresionată de mine.

Robby nu era doar cea mai tare persoană cu care fusesem vreodată, era cea mai tare persoană pe care o *cunoscusem* eu vreodată.

Dr nu asta era ideea. M-am întors iar spre Glenn.

— Și ce anume, mai exact, ai să-l pui pe Robby să îmi spună?

Glenn a oftat, gen *Bine, discutăm acum, dacă trebuie*. Apoi a spus:

— Voiam să aștept până când..., m-a măsurat din priviri, făceai măcar un duș..., dar deschidem o filială în Londra.

M-am încruntat.

— O filială în Londra? am întrebat. Și de ce e asta o veste proastă?

Dar Glenn a continuat:

— Și o să avem nevoie de cineva care să...

Mâna mi-a țâșnit singură în sus.

— Eu vreau! Mă ocup eu! Mă bag!

— ... să organizeze sediul de acolo și să-l deschidă, a terminat Glenn fraza.

Pardon? Londra? Să mă duc la Londra pentru un proiect uriaș care avea să-mi ceară să devin așa de obsedată de muncă încât nimic altceva să nu mai conteze timp de doi ani?

Dă-o naibii de vacanță! Când plec?

Numai la gândul ăsta și m-au străbătut valuri-valuri de ușurare: *Un proiect profesional așa de mare că înghite orice urmă de viață personală și care ar putea să-mi distragă atenția pentru totdeauna de la toate problemele mele.*

O, da, chiar vă rog.

Atunci am remarcat că Glenn și Robby mă priveau ciudat.

— Ce e? am întrebat uitându-mă când la unul, când la altul.

— O să fie unul dintre voi doi..., a spus atunci Glenn, arătând către Robby și mine.

Normal. Eu eram protejata pe care Glenn o pregătea de ani întregi, iar Robby era meseriașul sexy pe care îl furase de la concurență. Cine altcineva putea să mai fie în cursa pentru post?

Tot nu vedeam care era problema.

— Iar asta înseamnă, a continuat Glenn, că cine nu se duce la Londra, va trebui să rămână aici.

Însă așa de tare îmi iubeam slujba: nici măcar perspectiva unei despărțiri de doi ani de iubitul meu nu m-a făcut să șovăi. Deloc, vreau să spun.

Și totodată, așa de disperată eram să mă întorc la lucru.

— O să anunț decizia mea cu privire la Londra după Revelion, a spus Glenn. Și până atunci, considerați-vă în competiție pentru aceeași poziție.

Nu era nicio competiție. Slujba aia era a mea.

— Nicio problemă, am spus, ridicând din umeri de parcă aș fi spus „*Mare brânză*”. Am mai concurat și altă dată unul cu altul.

Am înclinat din cap către Robby.

— Ne descurcăm noi, nu?

Dacă aș fi fost mai atentă, poate că aș fi remarcat că Robby era mai puțin entuziasmat de toată treaba decât mine. Dar în acel moment, eram puțin cam prea disperată ca să mă mai gândesc la altcineva, în afară de mine.

Îmi era frică să nu simt impactul total al pierderii mamei. Eram îngrozită că aveam să rămân în casă, fără nimic care să îmi distragă atenția. Eram complet concentrată

asupra găsirii unei căi de a evada – de preferat către o țară îndepărtată – cât mai rapid.

Săptămâna viitoare, eu și Robby aveam programată o detașare de trei săptămâni împreună, la Madrid, dar nu știam cum aveam să rezist nici măcar până atunci.

Mai întâi, trebuia să supraviețuiesc zilelor libere obligatorii care mi-au mai rămas.

– Din ce am reușit să prind când am tras cu urechea – spun arătând peste umăr, către ușă –, mă așteptam la vești proaste.

– Nu asta a fost vestea proastă, a zis Robby aruncându-i o privire lui Glenn.

M-am uitat și eu la Glenn.

– Care e vestea proastă?

Glenn nu a ezitat.

– Vestea proastă e că te scot din proiectul de la Madrid.

Acum, când mă gândesc, faptul că apărusem în halul acela la birou – cu privirea rătăcită, cu părul vâlvoi și disperată – probabil că nu m-a ajutat cine știe ce. Poate că ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Dar nu m-am așteptat.

– Mă scoți de la Madrid? am întrebat, crezând că nu am auzit bine.

Robby a început să se uite pe geam, fascinat de priveliște.

– Te scot de la Madrid, a confirmat Glenn. Nu ai starea de spirit necesară pentru Madrid, a adăugat el.

– Dar...

Nici nu știam cum să protestez. Cum puteam să întreb: *E singurul lucru bun care mi-a mai rămas?*

Glenn și-a îndesat mâinile în buzunare. Robby se uita pe geam.

Până la urmă, am întrebat:

– Pe cine trimiți în locul meu?

Glenn i-a aruncat o privire lui Robby. Apoi a spus:

— O trimit pe Taylor.

— O trimiți pe... Taylor?

Glenn a încuviințat din cap.

— E cea mai bună alegere, după tine, a spus el, ca și cum asta încheia discuția.

S-o creadă el!

— Îi trimiți departe de mine pe cea mai bună prietenă și pe iubitul meu și mă lași singură trei săptămâni? La doar câteva zile după moartea mamei?

— Parcă ziceai că nu erați așa apropiați.

— Iar tu parcă ziceai că eram suficient de apropiați.

— Uite care-i treaba, a spus Glenn. Asta e ceea ce se numește o decizie de afaceri.

Însă eu am clătinat din cap. Treaba asta nu ținea.

— Nu se poate să mă scoți de pe teren și să îmi dezmembrezi tot sistemul de sprijin. Aia e delegația mea. Aceia sunt clienții mei.

Glenn a oftat.

— Te duci data viitoare.

— Vreau să mă duc de data asta.

Glenn a ridicat din umeri.

— Iar eu vreau să câștig la loto. Dar pe-asta n-ai s-o vezi.

Glenn era genul care credea că circumstanțele potrivite te fac mai puternic.

Am făcut o pauză ca să trag adânc aer în piept. Apoi am spus:

— Dacă Taylor se duce în deplasarea mea, eu unde mă duc?

— Nicăieri, a spus Glenn.

— *Nicăieri?*

A aprobat din cap.

— Ai nevoie de odihnă. Și-apoi, toate celelalte proiecte sunt date.

S-a uitat prin laptop.

— Jakarta e luată. Columbia e luată. Bahrain. Directorii ăia de la compania petrolieră din Filipine. Totul e luat.

— Dar... eu ce mă fac?

Glenn a ridicat din umeri.

— Dai o mână de ajutor prin birou?

— Vorbesc serios.

Dar Glenn a continuat:

— Te apuci de tricatat? Îți faci o grădină de cactuși? Te apuci serios de introspecție și dezvoltare personală?

Niciodată, niciodată, niciodată.

Glenn s-a ținut tare.

— Ai nevoie de timp liber.

— Urăsc timpul liber. Nu vreau timp liber.

— Nu e vorba despre ce vrei, ci despre ce îți trebuie.

Acum cine se credea – terapeutul meu?

— Trebuie să muncesc, am spus. Mă simt mai bine când muncesc.

— Poți munci aici.

Dar îmi trebuia și o evadare.

Acum am simțit în gât o urmă de panică.

— Hai, măi, doar mă știi. Știi că trebuie să mă mișc. Nu pot să stau așa, aici, și... să mă *marinez* în nefericirea mea. Trebuie să fiu în mișcare. Trebuie să mă duc undeva. Sunt ca un rechin, doar știi. Trebuie să fiu permanent în mișcare, punct. Trebuie să-mi treacă apă prin branhiile.

Arăt cu mâinile spre coaste, de parcă voiam să îi arăt unde sunt localizate branhiile.

— Dacă stau aici, am spus în final, am să mor.

— Ei, pe dracu', a spus Glenn. E mult mai greu să mori decât ai crede.

Glenn nu suporta milogeala.

Totuși, m-am milogit.

— Trimite-mă undeva. Oriunde. Trebuie să plec de aici.

— Nu poți să fugi toată viața, a spus Glenn.

— Ba, pot. Sigur că pot.

După expresia de pe chipul lui mi-am dat seama că mă izbisem de un obstacol de netrecut. Dar încă mai aveam putere să mai lupt puțin.

— Dar chestia din Burkina Faso? am întrebat.

— Îl trimit pe Doghouse.

— Am cu trei ani mai multă vechime ca Doghouse!

— Dar el vorbește franceză.

— Și nunta din Nigeria?

— Îl trimit pe Amadi.

— E aici de nici jumătate de an!

— Dar familia lui e din Nigeria. Și vorbește...

— Bine. Las-o baltă.

— ... yoruba și un pic de igbo.

Și despre asta era, de fapt, vorba, în esență. Glenn avea o reputație de protejat.

— O să te trimit pe tine, a spus de parcă subiectul era încheiat, când o să fie proiectul potrivit. O să te trimit pe tine când e cel mai bine pentru agenție. N-o să te trimit niciodată pe tine în locul cuiva mai calificat pentru proiect.

L-am privit cu ochii mijiți, provocându-l să se certe cu mine.

— Nimeni nu e mai calificat decât mine, am spus.

Glenn m-a cântărit din priviri, folosindu-și legendarul simț de observație ca pe o armă.

— Poate că da, poate că nu, a spus el în cele din urmă. Dar tu ți-ai îngropat mama ieri.

L-am privit în ochi.

A continuat:

— Ai pulsul crescut, ochii injectați și machiajul întins pe toată fața. Vorbești precipitat și ești răgușită. Nu te-ai pieptănat, îți tremură mâinile și ai răsuflarea tăiată. Ești praf. Așa că du-te acasă, fă un duș, mănâncă ceva bun, jalește moartea mamei tale și apoi găsește-ți, naibii, niște hobbyuri, fiindcă asta pot să ți-o garantez: să dea dracu' dacă pleci undeva până nu-ți bagi mințile în cap.

Cunoșteam tonul acela.

Nu am obiectat.

Dar cum, mai exact, puteam să mă întorc la muncă, dacă nu mă lăsa să mă întorc la muncă?

Capitolul 2

ȚI-AM EXPLICAT, cumva, cu ce mă ocup?

De obicei încerc să amân momentul cât pot de mult. Fiindcă odată ce aflu – odată ce rostesc efectiv denumirea profesiei – vei face o lungă listă de presupuneri despre mine... și toate vor fi greșite.

Dar presupun că nu mai pot evita.

Dacă nu știi ce meserie am, viața mea pare să nu aibă nicio noimă. Deci iată: sunt agent de protecție VIP.

Dar nimeni nu știe vreodată ce înseamnă asta.

Hai să zicem că sunt bodyguard.

Multă lume nu înțelege și îmi spune „agent de pază”, dar vreau să fie foarte clar: asta nu are absolut nicio legătură cu ce mă ocup.

Nu stau într-o mașinuță de golf în parcare vreunui supermarket.

Eu fac parte din elită. E nevoie de ani de pregătire. Sunt necesare abilități extrem de specializate. E foarte greu să pătrunzi în acest domeniu. Și e o combinație ciudată de strălucire (călătorii la clasa întâi, hoteluri de lux, oameni inimaginabil de bogați) și banal extrem (tabele Excel, proceduri, numărare pătratele de pe covoarele din holurile hotelurilor).

În general, îi protejăm pe cei foarte bogați (și uneori celebri) de toți cei care vor să le facă rău. Și suntem plătiți foarte bine pentru asta.

Știu la ce te gândești.

Te gândești că am un metru șaiszeci și cinci, sunt femeie și nicidecum vreo vânjoasă. Invoci în minte un stereotip al bodyguardului – poate un agent de pază de club, cu bicepsii sugrumați de mânecile strâmte ale cămășii – și remarci că se poate spune să sunt exact opusul acestuia. Te întrebi cum aș putea să fiu cât de cât bună în meseria asta.

Hai să ne lămurim.

Bătăușii pompați cu steroizi *sunt* un tip de bodyguard: un bodyguard pentru oamenii care vor ca toată lumea să știe că au bodyguard.

Dar știi ce? Majoritatea oamenilor nu vor să se știe.

Cei mai mulți dintre clienții VIP care au nevoie de pază și protecție nu vor să știe nimeni asta.

Nu spun că băieții solizi nu au valoare. Pot avea efect de descurajare a potențialilor agresori. Pe de altă parte, pot avea efectul opus.

Sinceră să fiu, totul depinde de genul amenințării.

De cele mai multe ori, ești mai în siguranță dacă paza ta trece neobservată. Iar eu sunt senzațională când e vorba să trec neobservată. Așa sunt toate femeile din Protecție VIP, motiv pentru care suntem la mare căutare. Nimeni nu ne bănuiește niciodată că suntem ce suntem.

Lumea crede întotdeauna că suntem dădacele.

Eu mă ocup de genul de protecție de care cei mai mulți oameni nici nu își dau seama că există – nici măcar clientul. Și sunt persoana cu aspectul cel mai inofensiv din lume. Cel mai probabil, dacă m-ai vedea, m-ai crede educatoare, fără să îți treacă vreo clipă prin cap că te-aș putea omorî cu un tirbușon.

Apropo, *pe bune* că aș putea să te omor cu un tirbușon.

Sau cu un pix. Sau cu un șervet de pânză.

Dar n-o s-o fac.

Fiindcă dacă lucrurile ajung vreodată până în punctul în care aș fi nevoită să te omor, pe tine sau pe oricine altcineva, înseamnă că nu mi-am făcut treaba. Treaba mea

e să anticipez agresiunea înainte să se materializeze – și să o evit.

Dacă sunt nevoită să îți împlânt furculița în ochi, deja am dat greș.

Și eu nu dau greș.

Cel puțin, nu în viața profesională.

Pe scurt, meseria mea nu are legătură cu violența, ci cu evitarea violenței. Ține mult mai mult de creier, decât de mușchi. E vorba de pregătire, observație și vigilență constantă.

E vorba despre puterea de a anticipa, găsirea tiparelor de comportament și analizarea unei mulțimi înainte chiar să intri în încăperea în care se află.

Nu e doar o ocupație, e o identitate – și aș zice că destinul mi-a fost stabilit în clasa a patra, când am fost recrutată prima dată ca să supraveghez traficul mașinilor părinților care veneau să aducă copiii la școală și am primit un baton fosforescent și o insignă (țin și acum insigna aceea pe noptieră). Sau poate mi-a fost stabilit în clasa a șaptea, când ne-am mutat într-un apartament care avea o sală de jiu-jitsu chiar după colț și am convins-o pe mama să mă lase să iau lecții. Ori poate mi-a fost stabilit de toți iubiții oribili ai mamei pe care îi tot aducea în casă.

În orice caz, în primul an de colegiu, când am văzut un stand de recrutare lângă chioșcul cu joburi, cu o pancartă bleumarin și alb pe care scria EVADEAZĂ ÎN FBI, soarta mi-a cam fost pecetluită. Evadarea era tot ce iubeam mai mult pe lume. Când am obținut scoruri record la conștiinciozitate, recunoașterea tiparelor, abilități de observare, memorie auditivă și altruism, m-au recrutat pe loc.

Mă rog, până ce a apărut Glenn Schultz și m-a furat de la FBI pentru firma lui.

Restul e istorie. M-a învățat tot ce știu, am început să călătoresc prin toată lumea, serviciul a devenit toată viața mea și nu am mai privit niciodată înapoi.

Ideea e că îmi iubesc meseria.